

Dragan Živadinov

Strniševi strateški izdelki

Znanost je stroj! Stroj, s katerim izdelujemo vse druge stroje na tem svetu. Je stroj vseh strojev, je stroj za izdelavo drugih strojev.

Stroj, ki izdeluje izdelke in vsebuje negativ izdelka ali program za izdelavo izdelka, lahko izdela le točno določen izdelek in nobenega drugega. To vrsto stroja imenujemo tehnološki aparat.

Izdelek, ki ga izdela programiran stroj, imenujemo kultura. Kultura je izdelek.

S postopkom oglaševanja naredimo oglaševani izdelek med enakimi izdelki nekaj posebnega, čeprav je enak kot vsi drugi. Imenujemo ga strateški izdelek. Oglaševanje izdelka je strategija kulture.

Umetnost je stroj, s katerim izdelujemo vse druge stroje na tem svetu. Je stroj vseh strojev, je stroj za izdelavo drugih strojev, je stroj za izdelavo strateških izdelkov.

Stroj, ki izdeluje izdelke in vsebuje negativ izdelka ali program za izdelavo izdelka, ki lahko izdela le točno določen izdelek, imenujemo kulturni aparat. Izdelek, ki ga izdela kulturni aparat, imenujemo kultura oziroma kulturni izdelek. Oglaševanje izdelka je strategija kulture.

Umetnost in znanost imata popolnoma identično metodo in proces za proizvodnjo izdelkov. Razlika je le v imenovanju: na eni strani imamo tehnološki, na drugi pa kulturni aparat. Pribijmo: znanost in umetnost sta istovetna stroja!¹

Gregor Strniša združuje oba stroja, znanost in umetnost! Zgoščeni svet materije in tenkočutno materijo! S svojimi strateškimi izdelki, izdelanimi s postopkom supramodernistične umetnosti², presvetljuje klasično modernistično znanost 20. stoletja.

¹ Dragan Živadinov: *Telelogija*, Muzej suvremene umetnosti, Zagreb, 2004.

² Avtorja termina: Simon Kardum – Vlado Repnik.

Uvede pa vse temeljne attribute, ki jih bo četrto stoletje pozneje prepoznala ter vpeljala v svoje raziskave supramodernistična znanost 21. stoletja.

Strniša naše razumsko mišljenje rahlja, da bi se mi lažje konceptualno vključili v svoje strateške programe, da bi si lažje obnovili jasnost svoje zavesti in da bi se nam Nič znova in znova potrdil kot resnično obstoječe.

Strniša gradi svojo dramaturgijo procesualno!

Ponovimo tisto, kar je veljalo do 19. stoletja:

Klasična znanost se je delila na subjekt in objekt, na objektivno in subjektivno. Trdi: vse, kar nas obkroža, je polje objektivnega. Če nas ni, bo svet vseeno obstajal brez našega delovanja in brez vmešavanja naše zavesti.

Tudi v fiziki 20. stoletja, v klasični modernistični znanosti, sta bila človek in njegova zavest izključena.

Vse se začne in končuje na ravni mase materije. Zavest se ne vključuje v polje modernistične fizike.

“Rojeni smo kot ljudje, kot zavestna bitja. Vse doživimo znotraj svoje zavesti. Svet, kot ga mi doživljamo, je vedno podmnožica zavesti. Fizika naj bi se kot objektivna eksperimentalna veda ukvarjala s tistim, kar je neodvisno od nas, vendar je to iluzija.”³

Zato je v supramodernistični fiziki pomembno načelo dopolnjevanja. “Ko proizvajamo podobo sveta, mora ta vključiti opazovalca, opazovano in proces opazovanja. Takrat se šele odpre celostna podoba, ki je prežeta z enotno zavestjo. Naši možgani so orodje, ki je zmožno sodelovati z občutljivimi polji, ki nosijo informacije. Informacijska polja so tiste strukture, ki vsebujejo informacije o vsem, kar je mogoče, kar je bilo in kar bo. Občutljiva polja so posredniki med informacijskimi polji in zavestjo. Vsa materija se rojeva iz vakuumu! Više od materije je postavljeno polje zavesti. Više od nje pa je postavljen absolutni nič. Nič je izhodišče vsega! Pojavi se, ko izstopimo iz analitičnih struktur.”⁴

Strniša živi v živi resnici zgoščenih oblik, on sam pa je tenkočutna materija, ki iz kvantnega vakuumu oblikuje Nič. V njem se znova potrdi to, da je “absolutni nič” polna praznina in nabor vseh možnosti.

S svojo občutljivo materijo materialni svet informira o dejstvih in pojavih znakovne zavesti na eni strani in transcendentnega okolja posmrtnega življenja na drugi. Informira nas v “absolutnem zdaj” skozi sebe – skozi tistega, ki je že mrtev.

S svojo nadzavestjo, s svojimi supramodernističnimi formativnimi stroji proizvaja strateške izdelke. S tremi natančno izbranimi, programiranimi

³ dr. Mitja Peruš: intervju EMZIN, 2007.

⁴ dr. Genadij Šipov: *Rojstvo materije iz vacuma*, 1995.

in procesiranimi izdelki reprezentira svetlobo (svetlobni zajčki), brez-težnost (polje neodvisnega) in samomor (obešenjaštvo).

Supramodernizem se je prvič oblikoval že v romantiki, v eksperimentalnih samopokopih Mary Shelley in Byrona. Na začetku 20. stoletja pa prepoznamo supramodernistične formativne stroje v poskusih dekodiranja možnih kodificiranih informacij s spojev lobanjskih kosti ob pomoči fonografskih igel, ki jih je izvajal Rainer Maria Rilke. Te njegove poizkuse tudi uvrščamo med prve neposredne poizkuse povezovanja znanosti in umetnosti v iskanju žive resnice.

Strniša je sam živa resnica, ki hoče raztelesiti mimetična vzročno-posledična zaporedja zato, da bi lahko zagledali drevo v njegovi drevnosti, barvo v njeni barvnosti, toda brez obrisa⁵. Ponovimo: brez obrisa, toda vedno le z brezpogojno ljubeznijo. Tudi do znanosti!

Živa resnica je informacija o prodornih formah. O tistih oblikah in strateških izdelkih, ki se uveljavljajo kot kreacija in svoboda.

Gregor Strniša naše razumsko mišljenje rahlja zato, da lahko s svojimi strateškimi izdelki razsvetljuje razumevanje privlačnosti (svetlobni zajčki), presvetli gibanje dveh teles, ki gravitirata drug k drugemu, presvetli gibanje okrog težišča sestava, ki ga ustvarjata ti telesi, ki imata skoraj identično osebno maso in prav zato tudi krožita okoli skupnega težišča ter valita mogočne sile druga k drugi. Razsvetljuje njuni masi, ki se privlačita s silo, ki je sorazmerna zmnožku njunih mas in obratno sorazmerna s kvadratom njune razdalje.

Ljubljana je univerzitetno mesto, Ljubljana je mesto univerzuma, Ljubljana je mesto uma. Um sta umetnost in znanost.

⁵ Kazimir Maljevič: pesem *Vrba*. Gregor Strniša.